

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 céntims.

Normalitat — Concòrdia — Superàvit — Responsabilitats — Barrila, etc. - etc.

Olot pot enorgullir-se de no haver tingut vaga general?

SR. BONHOME.—Sabeu en que s'assemblen els retrògades d'Olot amb els dallonses del Sindicat Lliure?

SR. DE LA S.—Amb que tractant-se de qüestions obreres sempre van amb «La Traïció».

PER QUAN SIA L'HORA

UN TIPUS AMB QUI NO PODEM COMPTAR

Així com podria establir-se una psicologia dels homes segons la manera de vestir—i algun dia la intentarem—també es podria edificar basant-la en la manera que tenen d'expansionar-se, o millor dit, de creure's que s'expansionen, de fer-se la il·lusió que realitzen allò que els castellans en diuen «echar una canita al aire».

Hi ha sobretot un tipus d'home que a mi em fa molta gràcia i que anomeno «l'home de la Festa Major». Em refereixo a l'individu que tots els diumenges, després d'haver engolit per dinar l'insubstituïble plat d'arròs amb musclos amb la inapetència de qualsevol entrant vulgarot i un bocí de tortell per postres, se'n va al Casino i demanà «Cafè, copa i puro» amb un aire d'importància que envejaria el Marhajà més opulent i sibarita.

Si us tinc d'ésser franc, mai no he pogut comprendre la justificació d'aquesta trilogia dominical que és el «Cafè, copa i puro».—No precisament pel dispendi que suposa,—un dia és un dia, amics!—sinó pel panxacontentisme que al meu entendre enclou, pel caràcter xiroi i satisfet que palesa l'home del qual avui parlem.

Per mi l'home del «Cafè, copa i puro» després del dinar dels diumenges, és un conservador a ultrança, un mantenedor de tots els ordres (?) vigents, un subjecte aquí no podeu parlar de revolució ni de res que sorollí una mica, sense que la seva digestió se'n ressenti. És, a més a més, un optimista, un home que viu en els millors dels mons, en una perpètua cantadissa d'àngels... Fixeu-vos, sinó, en el seu gest triomfal quan encén el cigar. Sembla talment que engegui un castell de focs d'artifici!

Val a dir però, en honor seu, que tampoc és un envejós. La seva cara radiant, il·luminada pel més clar dels somriures us demostra que per a ell no hi ha en la terra res que pugui comparar-se a n'aquella innocent orgia del «Cafè, copa i puro» diumengers.

Jo no sé si alguna vegada haveu parat esment en la devoció quasi religiosa amb què aquest home posa els seus llavis damunt el didalet que estotja, el, per a ell, preciós licor... No? Doncs us asseguro que val la pena de fixar-s'hi, tanmateix. Dirieu talment que saboreja una transfusió màgica... Què us diré? Com el mateix elíxir de vida tan cercat i recercat, en temps pretèrits, per la misteriosa alquímia! Per això (dit sià entre parèntesi) a mi mai em faran entendre que els capellans, quan diuen missa ells mateixos es creguin que estan bebent la mateixa sang de Jesucrist, en els moments de consagrar. Això d'apurar el càlzer així tot d'una tirada i sense mica d'emoció ni de respecte és més propi tractant-se d'un got d'aigua de Vichy que no de la preciosa sang del Nostre Redemptor. Per mi doncs, té més de sacerdot, d'home que realitza un culte aquest que avui ens ocupa, que el mateix Papa de Roma en el dia del Jubileu.... però tanquem el parèntesi.

Jo sempre he vist l'home del «cafè, copa i puro» d'aquesta manera: grassonet, de galtes rosades, amb cara de bon Jan i amb un botó dels pantalons descordat, per tal de facilitar la digestió. Sempre l'he imaginat bon minyó, esclau del treball tota la setmana, home d'ordre (sobretot això *home d'ordre*) i... us ho diré a cau d'orella, deixant-se pegar alguna que altra volta per la dona, precisament per això per a conservar l'ordre. (Hi ha gent, molta gent que no l'enten d'altra manera).

Per acabar, us diré que l'home del «café, copa i puro» no ens interessa. Dóna massa importància a l'estómac. I ja se sap que les grans coses, les coses que han trontollat el món no s'han pas realitzat després d'un gran b́anquet, sinó precisament en hores de la dieta més estricta.

Així doncs, no podem comptar amb ell en els dies convulsos que s'apropen. No hi podem comptar perquè correria el perill de reventar-se-li un budell. Què voleu que faci un home després de devorar un plat d'arròs? «L'arròs fa el ventre gros». Per tant, un ventre gros, és una càrrega per a les cames. Pobret! Com m'hauria agradat de veure'l pels carrers de Barcelona en els dies de la passada vaga general!

I alló no fou res més que un assaig...

EL VÍGIA

El neguit dels darrers esdeveniments

Les convulsions socials tenen, si res més no, la virtut de fer-nos obrir els ulls a moltes realitats que en temps normals queden amagades: una por, un neguit com mai us podríeu imaginar s'apodera de certa mena de gent que fins que veuen l'ordre restablert, sigui en la forma que sigui, no dormen, ni mengen, ni viuen. Només fan que vomitar fàstics contra la *debilitat dels governs* i la *passivitat de la policia*, i somnien desperts en l'adveniment d'una altra dictadura de debó, perquè la de l'Anido fou solament un assaig, pregonant a tot arreu amb l'esguard fulminant i veu de canó que fa falta una *mà de ferro*. També acostumen a plànyer's de que el poble és massa ignorant i es deixa portar fàcilment per uns quants agitadors d'ofici i, com a solució d'una magnitud enlluernadora diuen el que ells farien: tancar les Universitats, empresonar els estudiants i els obrers que fossin trobats en les «algarades» i dictar lleis especials per tots els qui haguessin gosat alçar la veu o significar-se en la més mínima protesta, separant-los del cos social, deportant-los, afusellant-los... i condemnant-los a les penes de l'infern si tinguessin les claus.

El sistema esmentat, que expliquen gesticulant i cridant a tothom qui els vol donar raó (que són els 99 i mig per cent) i que es creuen que és un excel·lent *curalotodo*, fou ja posat en pràctica en temps de l'espanyolíssima Inquisició, i encara avui, després de transcorreguts tants anys, hi han revolucionaris, i separatistes i republicans i descontents.

* * *

La majoria dels que així pensen, si bé entre ells hi ha alguns inconscients acostumen a ésser nascuts en mig de tous coixins i educats amb xocolata i melindros. Tenen la cultura prima com un paper de fumar mullat i un gruix d'incomprensió i

d'egoisme que fa escriuir. Ignoren en absolut les misèries de l'obrer i la directa responsabilitat que cau damunt l'Estat que tolera aquestes misèries. Ignoren el que és treballar cada dia per poder menjar una mica i no volen saber mai res dels abusos que és víctima la classe treballadora. Cal ésser imparcial i cal ésser cristià: «Estima al pròxim com a tu mateix», digué Jesucrist, i ja veiem com s'estima al pròxim en la *catòlica Espanya*.

S'estima fent treballar a l'obrer més hores de les que les lleis assenyalen. S'estima martiritzant els presos. S'estima tolerant menors d'edat en les fàbriques, quan haurien d'anar a l'escola. S'estima gastant-s'ho tot per coses inútils i per a mantenir milers de funcionaris, també inútils, i construint places de *toros*, quan tantes i tantes escoles manquen a construir. S'estima pagant malament als funcionaris quan es cuiden d'ensenyar, i pagant bé als qui no serveixen de res. S'estima tolerant la més desordenada prostitució legal; tolerant locals anti-higiènic per treballar, tolerant que l'obrer sigui pagat amb jornals desproporcionats al preu de les subsistències, tolerant que companyies estrangeres explotin negocis fabulosos com el cèlebre cas de la telefònica i tolerant que es passegin tranquilament els senyors de la llei de fugues i els senyors que contragueren les responsabilitats d'Annual i Monte-Arruit, sense remuntar-nos als de Cuba i Filipines. I s'estima ametrallant al poble perquè és enemic de la monarquia i perquè comença a reclamar el dret a pensar que avui a Espanya és encara un greu pecat.

No us sembla que amb tanta *estimació* com sent la gent que mena les riendes de l'Estat per al poble, per aquest pobre poble més pacient que cap remat de xais, les solucions dels panxcontents serien d'uns resultats magnífics?

Que els provin i actuaran de *despertador*. Serà la manera que de tant de poble sumís i educat en l'estupidesa i en el *làtigo*, comenci a

reaccionar i acabi amb tant d'incompliment de les més rudimentàries lleis de civisme i humanitat. Potser sí seria la manera!

J. BONHORT

Macià: Home símbol

MACIÀ:

EL DESPERTADOR vos ofereix aquest desgreuge, i tota la fermesa de les seves conviccions. Cal no defraudar la joventut.

La repetició d'aquest nom, s'ha produït en aquest darrer temps, com una constant evocació, plena d'esperances per a l'esdevenidor de la Pàtria. En el seu dia vàrem protestar per l'atropell de què fou víctima l'il·lustre capdill de la causa nacionalista, i avui ens escau de publicar la seva efigie, que porta gravada en el més íntim del seu cor tota la joventut catalana que pensa, que estima, que viu i que sent les realitats mundials; aquesta joventut que estudia i treballa per assolir se'ns reconegui com a poble civilitzat.

Macià, Macià... ha estat, és encara, l'encarnació de la suprema voluntat de Catalunya i segurament que les complaences en atropellar la seva persona, no han estat—en l'ànim del tirà—més que fuetades a la seva representació racial, en ús de la supremacia que porta en sí el dret de conquesta, que ens fou recordat repetidament per Felip V.

Durant la dictadura, el monarca regnant ens va voler testimoniar en un moment solemne, que es considerava un digne successor d'aquell Borbó, perquè no oblidéssim el què podem esperar-ne.

Després d'això és grotesc, parlar seriosament de «concordia» en el sentit que se li vol fer representar i d'ací, que la il·legalitat comesa en la persona de don Francesc Macià, hagi donat peu per a manifestar l'adhesió de tot Catalunya al sentir-se colpida barroerament i brutal.

L'ordre d'exili portat a cap, com tothom sap i mantingut després, a pesar de la voluntat del poble, que

s'hi ha manifestat palesament en contra, representa a més d'una enormitat d'ordre legal, increïble en els temps que correm, el menyspreu més gran que es pugui tenir als Drets de l'Home i a la Democràcia.

La joventut de la nostra ciutat—amb la resta de Catalunya—arborada d'entusiasme, posarà tot el seu coratge generós i desinteressat, a les ordres del capdill il·lustre, i oferirà el que calgui, per tal de deslliurar la Pàtria del drac opressor.

Visca Macià!

“High life” o l'aristocràcia

En el ball del Casal Català, celebrat ultimament, es va notar la falta d'assistència de certes senyorettes de la «high life» de la nostra ciutat, que hi freqüentaven habitualment. Un poble com el nostre, que els de la traïció, encara redueixen més, dient-ne família, no podia deixar de comentar aquest fet, ben insignificant, però molt adient per a fer-ne objecte de xafarderia casolana.

No volem donar més importància al fet en sí, del que realment té, tota vegada que a nosaltres solament ens interessa la constatació, per el significat que algú li ha volgut donar. Caldrà dir que es varen correr versions fantàstiques? Tothom ho sap i les «mamàs» no varen voler acompanyar les «nenes» que es morien de ganes per anar-hi. *Ens han dit* que fins i tot alguna va fer el raro i va picar de peus, de manera que els del pis de baix es pensaven que hi havia classe de garrofn. Aquesta és la veritat nua i crua i que ens perdonin les simpàtiques damiselles la nostra francesa.

Fins fa poc temps, quan algun jove s'atansava a una damisella («high life» naturalment)—sempre n'hi ha de més atrevits que els altres—havia de sentir-se que els joves olotins, eren uns ensopits (no ho diuen pas així les figuerenques), adusts, pagesos i tota una lletania de fàstics que li queia entre cap i coll...

Amb lleugeres variants, la història era repetida en la majoria de les nenes: els joves, però, es repartien entre dues—diem-ne—agrupacions: els que restaven aclaparats, com si el xàfec hagués estat de debó, i els altres... els que l'aguantaven amb l'impermeable de la des preocupació, sinònim del que més vulgarment se'n diu barra (en castellà «mandíbula»). Aquests últims, però, en general, acabaven demostrant el contrari del que deien les nenes, i sense treure'n una coma, els hi era atribuït a elles mateixes.

Tenien raó? No en tenien? Tant-se-val; el fet és que aquest tema ha estat un debat continu entre «ells» i «elles». Els imparcials donaven la culpa al temps; encara que sembla que ens ve

de més lluny (perquè si a l'hivern fa fred, a l'estiu fa calor). No hi ha dubte, però, que tots plegats som insociables: així sense pal·liatius ni eufemismes.

Aquella separació de sexes combatuda per Carles Soldevila en el seu incomparable «Full de dietari» de «La Publi», observada en les costums barcelonines, traduïda a casa nostra, queda molt més agreujada, amb la natural sornegueria de la gent de muntanya, sempre més esquerpa i desconfiada que la de la plana.

Aquest frare tan simpàtic, (P. B. de R.) que s'havia proposat amb sana intenció treure aquesta «high life» del seu encongiment, per confidències que tenim, sabem que s'ha tingut de deixar-ho correr perquè allò disgustava una personalitat d'autoritat dintre de la clerècia local.

«A] un mal pas un frare» diu l'adagi. Doncs bé: nosaltres no ens estem de res, hi portem un frare—com pocs n'hi ha—amb la seva corresponent barba, però els de la casa del davant troben que allò no està bé, i falta temps per anar a fer xiu-xiu a l'orella d'altres senyores que no poden comprendre les coses de la terra, perquè no en son fills, per bé que ens els dediquen per administrar les qüestions espirituals en llengua extranya.

Ni amb un frare n'hem sortit i els del «Casal Català» varen tenir uns moments la il·lusió d'haver trobat el centre de descans o gravitació de la «high life»... però tot d'una les mamàs han considerat convenient posar-se a veure venir, malgrat que, gairebé hi han els mateixos concurrents d'abans.

Nosaltres compadim aquestes simpàtiques nenes que no han sabut deslliurar-se de la fèrula maternal i del que diran, i també les compadim perquè tancades dintre de la seva caseta de vori, l'espera del príncep encantador, els serà tanmateix un turment enervant i el perill de resclosir-se les menaçarà constantment. La «gaffe» d'aquestes senyores és ben manifesta, ja que mentres amb posat de guardià d'ergàstula, tenen, un dia, les nenes recatades no deixant les-hi assistir a un ball de societat, fan els ulls grossos si es tracta d'un ball de poble de pagés, d'aquells de «patcada» que generalment es fan en la quadra de cal Cisco o a l'era de cal «Nas-fort» o a Molló.

La Providència que és ubèrrima de solucions esperem que a la llarga trobarà la mida per a la nostra joventut benestant.

INDIO-VERD

Informacions Detectivesques

Desconegut fins al moment per els bons llegidors i simpàtiques ídem, d'aquest periòdic, la meua bona

criança, feta a base de llet condensada marca «La Niña», m'obliga a presentar-me.

Sir Hall Porru, servidor de vostès; edat mitja, tipus renaixement, faccions cubistes, proporcions clàssiques.

Indumentària: traje marron fosc, color capvespre tardoral; ermilla... curta; mitjons Moltforts o... molt tronats, segons; calçat fet a mida... de molts sacrificis; camisa de força... bon gust, i llacet de gos de casa bona.

No soc un Rodolfo, però sí que soc aprofitable, al dir d'aquest bé de Déu d'angelets que corren escampats per la terra, veritables pots de confitura de codony, per obra i gràcia de les seves senyores mamàs, autores materials d'aquests bibelots, estil Greta Garbo o Mari-Miri-Mistus, cromos de Rímel, Humo de Zándalo, Nieve celina, Tokalon, que trepitgen els nostres carrers i places, remenant aquell seu pamet que ens diu *deixa'm encendre* o ens porta a cau d'orella la música exòtica del *Tomàs, Tomàs, Tomàs... yo quiero ser mamá*.

Les meves aficions detectivesques m'han posat a les ordres dels bons *despertadors*, i els meus serveis professionals serviran, des d'aquestes pàgines humorístiques, per a posar-vos al corrent de tot ço que es preté mantenir ocult a les nostres persones, *àvidas de espetarrantes emociones*.

Surto de casa amb un alt esperit detectivesc, carrego, la pipa, indispensable a tot bon detectiu, el pràctic forn crematori on es volatilitza la paquetilla, gràcies a quina baratura no fem suspensió de pagaments.

Amb quins ulls veuen el nostre volgut *DESPERTADOR* els *asiduos concurrentes* de les societats *político, recreativas, económico, culturales, olotenses?*

Pujo al Centre Obrer i comenten:

—Amb la corda d'aquest *DESPERTADOR* faran un nus a la gargamella del líder lliguero, que volen encomanarnos de diputat *las fuerzas vivas* dels senyors de peles.

Un segon a *Can Catòlics*. A l'entorn de l'estufa, sis senyors, amb cara de fel sobreixit, escolten els grinyols d'un aparell de radio vuitcentista:

—No ens fa cap gràcia; a més, no podem riure sense el perill de caure'ns la dentadura postissa. Res com els xistes fotogràfics de la Maria Sebastià.

A l'*Industria*. Una rellotgeria; allà tots els despertadors hi prenen café, amb rialles i gatzara; surto per no ésser descobert.

Centre Jaumí Autonomista. El conserge sol, que fa mitja en un recó, sembla que digui amb la seva impassibilitat:

—Què voleu que ens desperti, si tots som víctimes del mal de la son! (*Encefalitis letàrgica*).

Orfeo Popular. Els trobo que assagen una peça nova: «Sota de l'om». *Yo quiero Cambó, quiero Cambó*, diuen uns senyors de la Junta. Allò m'entristeix, però, de sobte, veig uns amics que canten de cor la «Balanguera», i em dic: Aquí també hi han despertadors.

Centre Fonjanel·la. Uns bons companys:

—Per nosaltres no era de necessitat *EL DESPERTADOR*; ja fa molt temps que no ens podem tenir el riure.

A la *Unió Comercial*. Tres socis compten diners foscots:

—Nosaltres no necessitem despertadors. Quin és el comerciant que dorm ara? Les circumstàncies no ens deixen fer ni una becaina, fill.

A l'*Olot F. C.* No volen pas riure; després a La Escala els peguen. A més, ara, el campionat va de serio.

Cassino dels senyors. Burlo la vigilància del municipal del Cassino i em col·loco prop del senyor que ens va servir d'original per a la nostra caricatura del número darrer. El volten *quelques forces vives*. Està indignat:

—El dimoni se'ls emportés a n'ells i al *DESPERTADOR*! Ara que ens convidria que tothom dormís, aquests pobres ens deixondiran al poble. No és un fàstic?

—Sí, sí, sí...—repeteixen les fúries, i canten a chor:
Pescadores somos...

A l'Ateneu. Els de Palestra busquen la raiz cuadrada de la piscina.

—Ves si els de EL DEMPERTADOR no en podrien parlar, tan amics que som!

Pujo al pis dels *Carlins*. Mitja dotzena de capellans fan el burro (1) en el tapete verde d'una taula que s'acaben d'engolir els corcs. Surto corrents, i em dic: A n'aquests els plau més «Acció Ciutadana».

Republicans:

—A nosaltres ens fa riure «El Deber».

—I «La Traïció»?—pregunto.

—«La Traïció ens fa fàstic».

—Xoqueu-la, nois. Apa siau.

A l'Olot Club:

—Aquí els xistes ens els fem nosaltres.

Al Casal Català:

—La política no és cosa de fer-hi bromes. Nosaltres ens ho agafem tot en serio.

—No hi ha la Lliga, aquí?—demano.

—Hi era, però ha pujat al cel.

—Pobreta! Déu l'hagi perdonada. I doncs, de què ha mort?

—D'un tip de... Concòrdia.

—I no podria parlar amb cap? No ha deixat hereus?

On tenen la raó social?

—De raó no n'han tingut mai.

—Doncs pleguem.

Me'n vaig a casa, satisfet de la tasca del jorn.

SIR HALL PORRU

(1) Joc de cartes; l'amo, l'as; després la mala.

BORSA DE BELLESA

Granadines Villegas, emissió gran	96'35	°/o
Granadines Villegas, emissió petita	99	»
Carbones vegetales Lola»	97	»
Cinematográficas Postín, «Pilar»	96	»
Mines de Sara	98	»
Perfumes Mónica	100	»
Catalina & Elvira Soc. Reunida	100	»
Taruta Film	97'05	»
La Simpática-xarleston Pilarin	100	»
La Productora de Calzados «Lola»	97'95	»
Ciments Roca-Conxa	98'05	»
Pit-aluga Films «Enriqueta»	105	»
Hierros & Aceros «Kimeta»	100	»
Hierros & Aceros «Mary»	101	»
Llomillos i foie-gras «Anthony-Eta»	99	»
Sweters & Pullovers «Eudald-Inna»	105	»
Ferradures D'Ascalç	100	»
Tabacos de Filipinas	105	»
Companyia Telefónica, Sèrie C-onsol	100	»
Companyia Telefónica, Sèrie K-atty	99'50	»

Companyia Telefónica, Sèrie A-ngelina	96	»
La permanent Glòria, S. A.	104	»
La permanent Carmina, S. en C.	101	»
Asfalts i Paviments Masoliver	97	»
Constructora de Cajas Pilar	100	»
Constructora de Cajas «Mary»	99'25	»
Frr. Crr. a grans pendants de Batet, Línia Montserrat	101	»
Frr. Carr. a grans pendants de Linea Altura	99	»
Mont Salva H, Sèrie Man-L. T.	104	»
Mont Salva H, Sèrie Mary D.	101	»
Forges i Falç (Oliver)	99	»
Eterns somriures «Lolita»	102	»
The Geisha	100'35	»
Coca-teries Paquita	100'20	»
Confecciones Aurèlia	103	»
Confecciones Rita	101	»
Sociedad lechera marca «Carmeta»	107	»
Cajas de piel de Toro-nell Anita	107	»
Loza de Porcelana S. A. «Rosau»	100	»
Empresas «Cinaes» Serie C.-onchita	99	»
Cacaos i Chocolates Palm-yra	100	»
Chapeau chic - Margara	100	»
Terrisseria fina «Florinda»	98	»
Re poblacions forestals Verges	102	»
Aplicacions elèctriques «Simon»	98	»
Lecturas y bibliotecas, bonos direcció	108	»
Lecturas y bibliotecas, bonos auxiliar	108	»
Miradas serenas «Armengol»	100	»
Peluquerias «Ramona»	104	»
Explosivos «Massó»	105	»
Societat telegràfica (3 sèries)	293'75	»

Comentari a la Borsa

Sembla que el rumor circulat d'una possible fusió de les *Mines de Sara*, era completament mancat de fonament, havent-se cotitzat de nou a 98 per cent.

Els perfums *Mónica* han tornat a obrir el seu radi d'acció al canvi de 101, tancant, però, a la par.

Han sofert una puja notable els *Sweters & Pullovers*. Hom ho atribueix a la proximitat de l'hivern i a la bona confecció del valor.

Sembla que es fan treballs per anar a l'amortització de les series C i K de les *Telefónicas*.

De la Borsa de Girona s'han rebut moltes sol·licituds dels valors *La Permanent Glòria S. A.*

Quan ja teníem llesta l'edició, ens assabentàrem que l'empresa *Paco blanquer* s'havia després de tots els valor *Chapeau Chic Margara*. Així i tot, però, com que es tracta d'un bon paper, ha tancat a la par.

També han experimentat puja els valors *Terrisseria fina Florinda*, per haver extès el seu radi fins a Molló.

Les *Miradas serenas Armengol* han arribat a 100, però aquest valor pujarà més, perquè sembla que un banquer que també es dedica al negoci de grans i farines, tracta d'adquirir-les.

Com pot veure's, la marxa normal d'aquesta quinzena ha estat la puja.

Les *Pit-aluga Films*, *Hierros & Aceros*, *Llomillos i foie-gras*, *Ferradures*, *Tabacs* i algunes altres, s'han mantingut fermes. Les *Granadines*, *Carbons*, *Ferrocarrils* (sobre tot la línia *Montserrat*), *Mont Salva H*, *Forges i Falç*, *Empreses Cinaes* i gairebé totes les restants, han guanyat alguns punts.

En aquesta borsa la baixa de la pesseta no s'hi sent.

MR. DOLLAR

La seva formosor i serietat ens captiva, per això avui ens honorem portant-la a les nostres planes en penyora de l'admiració que per ella sentim.

Cultura Física

QUINZENA FUTBOLERA

Les petites dimensions d'aquest periòdic no ens permeten estendre'ns massa, però no podem pas deixar de parlar de futbol, encara que sigui esquemàticament o a «ojo de pájaro».

«Los leones rojos» es traslladaren a Santa Coloma, i es deixaren fer quatre forats pels colomins.

Ve el «Palamós» ací i el pelem per 5 a 1.

Diumenge passat baixem a La Escala, i no en tenen prou amb apallicar-nos futbolísticament, que ho fan a garrotades. (Bé cal dir, però, que els nostres ja no hi anaren amb gaire moral, ja que el redactor de «La Traïció» els encoratjava dient-los-hi que normalment havien de perdre). On voleu anar amb unes recomanacions així?

Demà els nostres jugadors es desplacen a Figueres, i no seria res d'estrany que s'encantessin davant d'alguna figa...renca i que s'hagués de repetir la protesta d'actes.

REPORTER

Espectacles

Els dies 15 i 16, en el Teatre, tinguérem la dissort de presenciar la magnífica (?) «Compañía de Variedades

Americana», que segons digué el seu director don Oscar Amato; venia a estrechar lazos i a demostrar-nos l'estat de progrés i la bona marxa del seu país, encara que amb un sistema que ens vingué de nou per l'original que era. Resumint, el menys que podem demanar en aquesta classe d'espectacles, és que les dones estiguin bé, almenys de pantorrilles, que és l'essencial.

Diumenge passat els programes del Teatre anuncien una divertida còmica en dos parts, però com que es tractava d'un assumpte xinès, ens feu molt poca gràcia.

Recomanem a l'Empresa, si és que vol continuar fent represes, la projecció de «Los misterios de Nueva York», «La máscara de los dientes blancos» i «La llave maestra». S'apuntaria un èxit.

P. E. PET

Ens han dit...

- Que mossén Martí Mir i el Senyor Rector, es volen fer socis de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.
- Que no estaria de més que ens ocupéssim de la labor anti-catalana del Bisbe de Girona, però ens ho deixarem córrer perquè allà ja tenen el «Clar i net» per a donarlos-hi mals-de-caps.
- Que en ball que es celebra cada festa, a can Xicu de la Canya, hi ha un bé de Déu d'angelets, capaços d'enamorar a qualsevol de la nostra colla; i que les dues germanes del *gersei* cada dia es fan més guapes.
- Que demà, fira de Sant Andreu, a Llocalou hi haurà un gran ball, a la nit, per la gran orquestrina «La Principal Olotina», assistint-hi tots els angelets de La Canya, inclús les simpàtiques germanes del *gersei*. No hi farem falta.
- Que aviat engravaran la carretera d'Olot a La Canya.

Trucades del «DESPERTADOR»

Entre el gremi de les simpàtiques lleteres que ens venen a portar aquest preciós aliment, cregueu que n'hi ha d'allò que hom en diu espetarrant, per la seva bellesa i simpatia.

A nosaltres que ens fixem molt amb totes elles, ens té el cor robat aquella Carmeta, que porta la direcció, camp de futbol amunt.

Si no fos que li coneixem una colla de pretendents, ens revestiríem de valor per a recitar-li «la dècima».

= S'han presentat a la nostra redacció dues formoses damisel·les pregant-nos la publicació de la següent notícia:

Es celebrarà amb gran solemnitat el dia 8, diada de la Puríssima, la festa de les Filles de Maria del Carme. Es convida a totes les noies que vulguin assistir-hi.

Nosaltres hi hem accedit gustosíssims, ja que sobradament saben les filles de Maria i totes les filles d'Eva, que tenen als seus peus rendits a tots els despertadors. Val.

= Ha tornat a reaparèixer a la seva llotja del Teatre l'elegant i simpàtica Aurèlia (no li diem bufona perquè ja li han dit prou i masses joves). Benvinguda, eh! I no ens miri d'aquella manera, que ens tornem vermells!

NOTICIARI FOX

(1) Els jocs florals de Girona foren una cosa del tot seriosa. El dia 31 d'octubre es celebrà la festa en el Teatre Principal de la Immortal ciutat, de la que n'era regina la senyoreta Macià, i la flor natural la va guanyar amb «Anhel» el poeta Ventura Gassol.

No cal fer remarcar la significació de l'acte, en el que hi varen desfilar il·lustres personalitat de la literatura catalana com Lopez Picó, Carles Rahola, Puig Pujades, el jove poeta Benguerel, etc. Com a president del Jurat En Manuel de Montoliu; va donar les gràcies el doctor Agustí Riera i Pau, i va actuar de Secretari el simpàtic amic, ben conegut en la nostra ciutat, En Ramon Riera.

Al pujar i baixar del tron, la regina, de braç amb Ventura Gassol, es va aplaudir frenèticament i Macià fou victorejat diverses vegades amb entusiasme delirant.

● (1) L'endemà en el mateix teatre, hi cantà l'«Orfeo Català» que obtingué un èxit esclatant, i tots dos dies el colisseu gironí es veié atapeït d'una concurrència que gaudia visiblement.

No dubtem en assenyalar aquests dos actes com els més interessants de les fires i festes d'enguany.

● (1) Des de dimarts de la setmana passada es troba a la presó de Figueres, En Jaume Miravittles. Confiem que a la sortida d'aquest número estarà ja alliberat.

Si no ho hagués estat en associem a la demanda d'alliberament que ja ha fet la premsa i demanem als futbolistes de la nostra ciutat que ho rocolzin, tractant-se d'un excel·lent company, a més a més d'un brau minyó i bon patriota.

● (1) A la reunió de la «Unión Comercial» prengueren la paraula uns quants desnonats polítics, fracassats de la difunta U. P. No se'n donen vergonya d'obrir el bec en cap lloc públic? Es que no s'han donat compte de la funesta política i pèssima administració que han patrocinat? Com es deixa encara parlar els que han privat a TOT EL POBLE de respirar durant set anys?

Que bons i pacients que són els de la Junta de la «Unión Comercial»!

= *Les sardanes de la Plaça de l'Estrella.*—Diumenge passat ens vàrem haver d'aixecar més aviat que de costum, per poder presenciar minuciosament l'espectacle de nenes que concorregueren a la Plaça de l'Estrella, degut a l'audició de sardanes que hi feren tocar uns «pares de família». (Es veu que totes els hi ponen).

Acordàrem per unanimitat que en aquesta terra del fajol, mai hi havia hagut tan bella anyada.

Sobressortiren en extrem aquelles cinc noietaes de la primera volada, que han sorgit com els bolets, amb un pet de mirades que escampaven, que ens feren perdre la noció del temps, no recordant-nos que teníem el dinar a taula i de l'escàndol que a casa ens clavarien.

Per acabar-ho d'arreglar, quatre àngels de Déu (aquestes ja podien arrencar un vol fins a les Bisarroques), se'ns assentaren al davant, i una d'elles, al fer-ho, ens

obsequià amb una exhibició de viso de color de rosa d'allò més bonic. Es clar, això de la faldilla prisada és un *amúino!*

Dues germanes més morenes que el pa moreno mateix i que estan causant més atropells que aquells dallonses de Barcelona, també hi feu cap, amb l'excusa d'anar a passejar una criatura. De la primera només ens queda dir que segueix castigant amb aquella gràcia inimitable de sempre. I de la segona, fem ressaltar aquell vestit blau marí amb les dues corresponents *divisas blanco azul*, que n'hi ha per tirar-s'hi de cap.

A la Nita compreguem desseguida que trobava a faltar la cal·lefació. Paciència Aniteta, paciència!... Amb palla i temps maduren les nesples!

La simpàtica *Fornarina*, de tant mirar-se el sueter d'En *Coaquin*, confeccionat (i no sabem si regalat) per ella mateixa, va tenir una ansopegada que, gràcies a les mans d'ell, no es va aixafar aquell nasset de fura.

Coaquin, Coaquin... em sembla que ja et veiem de cara a la pastera.

Ja no cal dir que amb les belleses esmentades i les que encara ens quedem al pap, forçosament hi tenia d'haver una colla de galipaus (entre aquests també ens hi comptem nosaltres), que només feien que posar-se bé la corbata i emmirallar-se amb la sevaombra (aquí ja no ens hi comptem).

Feta la tria, hem de fer remarcar un grup de quatre: tres de tamany natural i un que no ho era, i que ens sembla estudia per aviador, ja que gràcies a la ullera que no ens treiem mai del damunt, li vàrem poder veure unes èlices minúscules. Formen un grup descomunal, més ben dit, bestial. En aquest cas no ens fa res de tenir de fer d'*Agencia informativa para efectuar buenos y ventajosos casamientos*. Amb això, nenes casadores, ja podeu venir a consultar a n'aquesta informació, que se us servirà amb *esmero, prontitud y gran reserva*.

Havent passat revista de tot, menys de l'*anual reglamentaria*, vàrem poder veure que la nostra dansa preuada i cisellada, era molt poc dansada; a més també veíem la mala cara que hi posava En Fontfreda.

Consultant-li el cas, vàrem acordar que allò semblava que ens trobéssim a missa de dotze del diumenge: *Molt de postin i poca fe*.

Proximament

tindrà lloc un gran

Concurs de bellesa

per elegir

MISS OLOT 1930

Joves olotins, tots a votar!

Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7

(1) Retirades del número passat per manca d'espai